

Nagyítások

(CINÉMA)

*Esővíz árasztja el az
ablaküveget, felhőt
felhővel mos egybe,
fényképnagyításokat, szárad
tárgyilagos szürkében Momó
a moaré kabátka elfeslése
előttről. Kis sötét
kigyóval hallott civakodni egy
feldölt poháron, s mondják,
el sem sápadt belé, csak húzta a
kosár körtét, és segítséget
hívott a magvaláshoz.*

*Moaré kabátkában Momó
ezerkilencszáz-ugyanakkor csákót,
köpenyt kapott magára, hogy a feldúlt
ólaktól elkergesse a
tyúktolvajokat, és fordítva
néztük a világot egy régi,
istenverte lencsén át! Azóta
a Mindenség csak egy nagy
vágószoba kilincstől
vakablakig!*

*„Ugyan
— hallo az esőfoltos
szürkéből — ugyan,
mi múlt egy kosár körtén?
Múlt-e bármi valamin, egész a
bevádolt optikákik? Házi
teendőket kivéve, hogy rendet
tartunk minden mosáskor,
lóg a szennyes fehérnek,
babbéjlé a selyemnek, hogy a halk*

*járású varrógép örökké
azt várja, melléüljünk,
és a jó Winkler doktort a felhő
árnyékában magára
hagyjuk a Rilkéjével.”*

*A momói
logikán most sincs hézag,
az esővíz nem azon át szivárog,
ha a nyári záporok a toronyház
falán patakban folynak, még anyánk sem
hibáztatta a kígyó-históriát kivéve
mikor szőni fakanállal tanított,
de fordított világot nézni az
istenverte lencsén át
áhitattal. És ez a
Samáel nagy húzása, ó,
nagyobb, mint a tejespohár körüli
ólálkodás! Anyánkat
Samáel akkor
tévesztette meg, s már
meg is jelölt magának.*

*Fáját később
elhagyta, mikor a
markológép meglódult,
rémlik lassú
celluloid-kúszása az álom
nagy nyári vetítésén,
gépbe fűzött felhői a néma
filmszakadásos
égnek.*

ZALÁN TIBOR

Epiktétosz körül

*Nem elveszítettem, visszaadtam.
Önként. Az önkényt nem számíthattam
bele. Hogy ellenem fordul nyomban a
hangosabbik, törtetőbb — a hitványabbik fele.
A minnek?
Öreg filozófusom mosolyog: a semminek.*